

Karl Lerstrup

Den 20. januar 1981.

Spørgsmål 1:

Stk. 1. Ministeren nævner ikke, at vi allerede ved ratifikation af PCT, Patent Cooperation Treaty, har fået mulighed for ved »en fælles ansøgningsprocedure« at opnå patent i flere lande. Desuden kan danske ansøgere benytte de muligheder, som Münchenkonventionen byder uden at Danmark behøver at ratificere denne.

Stk. 2. De honorarer (valutaudgifter) som danskere må erlægge ved ansøgning om europapatent uden Danmarks ratifikation er ubetydelige i sammenligning med de honorarer (valutaindtægter) som udenlandske ansøgere i så fald må erlægge for at få patent i Danmark.

Stk. 3: Ved ansøgning må tidsbesparelsen anses for uvæsentlig. På et senere stadium bestemmes tidsforløbet af frister, som normalt alligevel udnyttes til det yderste.

Stk. 4. Spørgsmålet om de 34.000 ansøgninger under behandling i dag fremstår ikke i sin rette sammenhæng. I antal svarer de til seks års tilgang, men det betyder ikke, at ansøgninger sættes seks år tilbage. Det er for en stor del ansøgninger som tager ekstra lang tid. Det kan være fordi de er tvivlsomme, og hvor enhver frist udnyttes til det yderste, for i et sådant tilfælde er en ansøgning, som endnu ikke er afslået en langt stærkere beskyttelse (pseudomonopol) end en afslået ansøgning. Det er alt andet end realistisk at tro, at en generel aflastning af patentdirektoratets personale vil give en stærkt reduceret behandlingstid for danske førsteansøgninger. Spørgsmålet er meget indviklet, og ministerens svar er baseret på en så overfladisk vurdering, at det ikke kan tages alvorligt. Der er intet spild af ressourcer i form af kvalificerede ingeniører i en eventuel udbygning af patentdirektoratet, hvor de kan være til mindst lige så stor gavn for erhvervslivet, som andetsteds.

Stk. 5. Her henvises til Fællesskabernes hellige ko, den frie bevægelighed. Det kan undre, at man anser et monopol som ud-

strækkes af alle Fællesmarkedets lande, som mindre handelshindrende end et monopol, som kun forhindrer udøvelse af et patent i et eller nogle få af disse lande. Vurderingen er rent politisk og uden logisk basis.

Stk. 6. Det er meget tvivlsomt, om et europapatent eller fællesskabspatent er lettere at håndhæve generelt. Man må især tænke på de lande, hvor rettens sprog ikke er et af de officielle patentsprog, for krænkelser pådommes af retten i det land, hvor krænkelsen er sket. Der er langt større sikkerhed ved et nationalt patent.

Stk. 7. Det i dette stykke fremførte argument forekommer at røbe et komplet ukendskab til et patents natur. Enhver udstrækning af et europæisk patentmonopol til at dække også Danmark er en unødigt import af et forbud. Den teknologiske viden, det indebærer er alligevel tilgængelig, omend på et fremmed sprog, og man må alligevel ty til dette fremmede sprog, hvis man vil have sin viden så tidligt, at den er af værdi. Talen om, at alle kendte led i udviklingen kan springes over er uden interesse, når man alligevel ikke må markedsføre uden licensbetaling.

Stk. 8. Det synes nærmest uartigt at tale om, at det er en fordel, at det udstedte patent vil foreligge på dansk. I dag er det selvfølgelighed, endda at ansøgningen foreligger på dansk, og at patentskriftet foreligger på juridisk bindende dansk. For det første er det kun en overgangsforetelse (som dog varer ud over næste valg), og for det andet er det kun en oversættelse til hvilken der *ikke stilles noget som helst krav om dens rigtighed*. Den kan alene begrænse monolets omfang opad, så der vil hurtigt udvikle sig den praksis, at oversættelsen bliver så bredt formuleret som muligt. Den bliver derfor af ringe værdi (om nogen overhovedet) ved vurdering af patentbeskyttelsens juridiske omfang. Den behøver ikke engang at være forståelig. Den skal blot indgives af ansøgeren, og der findes ingen paragraf, som berettiger til at afslå den.